

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

III. Quinam eo tempore majorum Ecclesiarum fuerint Episcopi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Barbaros erumpunt. Uxor autem Imperatoris Dominica, cunctis ad bellum egredientibus ex regali arario stipendium dabat, quemadmodum militibus erogari solet. Aderant etiam auxilio pauci quidam foederati Saraceni, à Mavia regina missi, cujus etiam antea mentionem fecimus. Ad hunc igitur modum cum cives certamen iniissent, Barbari procul ab urbe regia discesserunt.

ὅπως λαμβάνοντες ἐδίδα ἢ τοῖς ἔξιστον ἐπὶ τὸν πόλεμον ἢ Ἐ βασιλέως γυνὴ δαμάριαν μισθὸν ἐν Ἐ βασιλικῆ ταμίᾳ, καθὰ καὶ τὰς στρατιώταις ἐνενόμισ' ἐπέσειθεν ἢ αὐτῶν ὀλίγοι Σαρακίνοι ὑπόσπονδοι, ἄλλα μακρὰν πεμφθέντες, ἧς καὶ ἀνωτέρω ἐμνημονεύσαμεν τῆτον ἐν τὸν τρόπον τωκαύτα τῶ δόγμα ἀγωνισαμένων, πόρρω τῆς πόλεως ἀπεχωρήσαν οἱ Βάρβαροι.

CAPUT II.

Quomodo imp. Gratianus Orthodoxis Episcopis ab exilio revocatis, hereticos Ecclesis expulit, & consortem Imperii Theodosium sibi adscrivit.

Gratianus vero unâ cum juniore Valentiniano Imperii summam adeptus, damnatâ Valentis patris sui in Christianos crudelitate, cunctos qui ab illo in exilio ejecti fuerant, revocavit. Lege præterea lanxit, ut omnes cujuscunque religionis homines absque ullo discrimine in Ecclesiis convenirent: soli autem Eunomiani, Photiniani & Manichæi pellerentur Ecclesiis. Cumque Imperium Romanum languere, Barbaros vero invalescere animadverteret, remque publicam viro strenuo indigere, collegam Imperii adsumit Theodosium, virum nobili genere in Hispanis ortum, qui & in bello multa strenue gesserat, & ob eam causam jampridem etiam ante designationem Gratiani, dignus Imperio ab omnibus fuerat judicatus. Cum igitur Imperatorem eum renuntiaffet Sirmii, quæ urbs est Illyrici, Contulatu Aufonii & Olybrii, die septimo decimo Calendas Februarii, curam belli adversus Barbaros gerendi cum illo partitur.

Κεφ. β'.
Οἱ ἑσρατιανὸς ἰ βασιλεὺς τῆς ὀρθοδόξου ἑπισκοπῆς ἐν τῶ ἐπιπέδῳ ἀνακαλιζόμενος τοὺς αἰρετικούς τῶν ἐκκλησιῶν ἐξέδιωκε καὶ κοινὸν τῆς βασιλείας, Θεοδοσίον αἰρετολόγῳ.

Β Γρατιανὸς ἢ ἅμα τῶ νέω ἐαλεντινιανῶ τῆ βασιλείας ἐγκρατῆς ἡρόδητο, καὶ γινέσ τε τῆ θεῖς ἐαλεῖτο τῆς ἀπὸ ἑσρατιανῶς ἀμότητο, ἑδὺ μὴν ὑποὸ κένου ἐαλεῖν ἀνεκάλει νόμῳ τῆ ἐθέσπισε, ἡ ἀδείας ἐκάστη τῶ ἑρησκειῶν ἀδιορίστων τοῖς ἐκκλησιῶν σὺνάγωγῶς μόνες δὲ τῶν ἐκκλησιῶν εἰργεῖν ἐνομιανέας, Φωτινιανέας, μανηχάειες σὺνωρακῶς ἢ κάμνεσαι τῶ ῥωμαίων ἀρχῆν, καὶ τὰ βαρβάρων ἑσρατιανῶ τῆνα, καὶ ὅπ δέεται τὰ δημόσια ἡγεῖναι ἀφ' ἑσρατιανῶν, κοινὸν πρὸς λαμβάνει τῶ βασιλείας Θεοδοσίον ἀνδρα ἐκ τῶν ἐπατειδῶν τῶ ἑσρατιανῶς κατὰ γόμενον, πολλὰ τε καὶ ἑδὺ πολέμου ἀγωνισάμενον, καὶ διὰ τῆτον ἀξίον τῆς βασιλείας ἡδὴ πάλαι, ἑσρατιανῶ τῶ ἑσρατιανῶς ὑποὸ πάντων κεθέντα ἀναγορεύσει ἐν αὐτὸν ἐν τῶ σιρμῶ, πόλις ἢ ἰλλυρῶν ἐστὶν, ἐν ὑποαίτια ἀνθῆς καὶ ὀλυβρίης, τῆ ἑσρατιανῶ δεκάτη ἑσρατιανῶς μῆως, μερὶς ἑσρατιανῶ ἑδὺ καὶ βαρβάρων ἀγῶνας.

CAPUT III.

Quinam eo tempore majorum Ecclesiarum fuerint Episcopi.

Eodem tempore Ecclesiæ quidem Romanæ præerat Damasus, qui Liberio successerat: Hierosolymitanâ autem Ecclesiam adhuc obtinebat Cyrillus. Antiochenfis porro Ecclesia, sicut antea dixi, tres in partes divisa erat. Etenim Ecclesiis quidem post Euzoium Dorotheus Arianus potiebatur. Reliqui partim Paulino, partim Melitio, qui ab

Κεφ. γ'.
Τινες ἐπίσκοποι τῶν μεγάλων ἐκκλησιῶν ἡμῶν ἐστὶν ἐπὶ τῶ ἑσρατιανῶ τῶ ἑσρατιανῶς.

Κατὰ δὲ τὸν χρόνον τῆτον, τῆς μὲν ῥώμη ἐκκλησίας δάμασο, πρὸς ἑσρατιανῶ τῶ, διαδέδεγμένῳ λιβέριον τῆς δὲ ἱεροσολυμῶν ἐκκλησίας κυρίλλῳ ἐνεράται ἢ ἢ ἐν αὐτῶν χεῖρα, ὡς ἑσρατιανῶ τῶ, τριχῆ διήρητο τῶν μεγάλων ἐκκλησιῶν, δωροθέῳ ὁ ἀρειανῶς μὲν ἑσρατιανῶς ἐγκρατῆς ἐξήμελο τῶν ἢ ἀλλῶν μὴν ὑποπαυλῶν, οἱ ἢ ὑπομελιτίῳ τῆς ἑσρατιανῶ.

ρίας ανακληθέντες ἀτάκτου καὶ τῶν κτ' ἀλεξάνδρου... ἀρειανῶν μὴν λέγει καὶ ἐν φυγῇ διάγαν' τὴν ὁμοσίαν πίσεως, Τιμόθεον μὲν Πέτρον παρῆσαν ἐν Ἰκωνσάνην πόλει, τῶν μὴν ἐκκλησιῶν δημοφίλον ἦν ἐγκρατῆς, ὁ μὲν εὐδοξίον τ' ἀρειανῆς παρῆσαν ὡς Ἰρησκήϊας· οἱ δὲ τῆτον ἐκτεπέτομενοι, καθ' ἑαυτὰς τὰς συναγωγὰς ἐποιεῖντο.

A exilio revocatus fuerat, obtemperabant. Alexandria vero, Arianorum quidem Ecclesias Lucius licet in fugam actus, administrabat: consubstantialis autem fidem profitentibus, post Petrum Timotheus praesidebat. Apud Constantinopolim Demophilus Arianæ partis post Eudoxium Episcopus, Ecclesias possidebat. Hi vero qui communionem illius averfabantur, seorsum conventus agebant.

Κεφ. δ'

Ὡς μακεδονιοὶ, οἱ πρότερον πρὸς τὸν βασιλεὺς δάμασον ἀπὸ τῆς ὁμοσίης ἀπαρῆσαν ἀμεινῶν, ἀδὲς τῆ προτίρη πλάτη ὑπέχθησαν.

CAPUT IV.

Quomodo Macedoniani, qui prius ad Liberium Romanum Episcopum pro consubstantialis fide scripserant, denuo ad pristinum errorem revoluti sunt.

Μακεδονιοὶ δὲ μὲν τὴν πρὸς λιβέριον παρῆσαν, ἀδιάφορον ἕως πρὸς χρόνον τὴν κοινωσίαν ἐποιεῖντο, καὶ τὰς ἐκκλησίας τὰς ἐν ἑκάστῃ πόλει ἀλλήλοις ἐπιμιγνόμενοι ἀντοίτε, καὶ οἱ δὲ δόξης τὸν ὄρον τὴν ἐν νικαίᾳ ἐρξάντες πίσεως· ἐπειδὴ δὲ ὁ γραλιανὸς βασιλεὺς νόμον ἀδειαν ταῖς Ἰρησκήϊαις παρέχε, διακριθῆναι πάλιν ἐπαδάσαν· συναχθέντες δὲ ἐν ἀντιοχείᾳ τὴν συρίαν, αὐθὺς ἐδοχμάσαν ἐκτεπέτομ τὴν ὁμοσίαν φωνῆν, καὶ τοῖς ἀσπαζομένοις τὴν ἐν νικαίᾳ πίσιν μηδαμῶς ἐπιμιγνῶντες ἀλλ' ὅσα ἀπὸ νικαίας ἐπιχειρήματα· καθ' ἑαυτῶν οἱ πλείους, ὡς ἀλλοσε ἀλλὰ δογματιζούτων, ἀπέσπασαν τε αὐτῶν, καὶ τοῖς τὸ ὁμοσίον φρονέσι βεβαίως ἠνώθησαν.

Ad Liberium missam, per Ecclesias singularum civitatum sine ullo discrimine communicabant, permiscentes se mutuo cum iis qui Nicænæ fidei formulam ab initio ferant amplexi. Verum ubi lex Imperatoris Gratiani omnibus sectis licentiam concessit, denuo seorsum agere instituerunt. Igitur Antiochiæ congregati, decreverunt vocem consubstantialis rejiciendam esse, nec ullo modo communicandum cum iis qui Nicænæ fidem profiterentur. Sed hic conatus male ipsis cessit. Plerique enim damnatâ eorum inconstantia, utpote qui alia subinde atque alia fidei decreta promulgarent, ab iis recesserunt, & fidei consubstantialis sectatoribus constanter in posterum adhæserunt.

Κεφ. ε'

πρὸς τὴν ἀντιοχείαν δὲ παυλίον, καὶ μελίτιον πάλιν ἀπέσπασαν.

CAP. V.

De his qua tunc Antiochiæ propter Paulinum & Melitium contigerunt.

Τότε δὲ καὶ τὰ κατὰ ἀντιοχείαν τὴν ἐν συρίᾳ, διὰ μελίτιον φιλονεικίαν ἔχεν τοιαύτῃ φθάσαντες εἶπομεν, ὅτι παυλίον ὅτις ἀντιοχείας ἐπίσκοπος, δι' ὑπερβάλλουσαν εὐλαβίαν, εἰς ἔξορίαν ὅσα ἐπέμπελο μελίτιον· ἢ μετὰ τὴν ὑποίεβλιαν ἀνάκλησιν, πάλιν ὑπὸ βάλεντου ἔξοριθεῖς, ὑπερῶν ἐπὶ γρατιανῷ ἀνεκλήθη· ἔλθων τε εἰς ἀντιοχείαν, κατέλαβε παυλίον ἢ δὲ γηραιὸν ὄντα· εὐθὺς ἐν πάντες οἱ αὐτῶν παρῆσαν, ἀπὸ δὲ ἐτίθεντο σὺν ὄρον γηραιῶν παυλίον τὸν μελίτιον τὴν δὲ παυλίαν λέγοντι.

Per idem tempus, Antiochiæ etiam in Syria propter Melitium gravis contentio exarsit. Iam antea diximus, Paulinum Episcopum Antiochiæ ob eximiam sanctitatem in exilium minime eiectionem fuisse: Melitium vero postquam à Iuliano restitutus fuisset, iterum à Valente pulsus in exilium, tandem à Gratiano esse revocatum. Qui cum rediisset Antiochiam, Paulinum jam senio confectum offendit. Statim igitur omnes qui favabant Melitio, operam dederunt, ut unâ cum Paulino in Episcopali folio resideret. Cumque diceret Paulinus re-

